

#bodidirekten

@direktni: Adam, Aljoša, Andrej, Damir, Daniel, Erika, Franz, Gabriel, Giada, Ines, Jakob, Johanna, Julijan, Martin, Nicolò, Sanja, Svetlana, Veronica, Emil in Nicole

petek, 28. januarja 2022 | št. 18 | leto IV

mladi@primorski.eu

Dan kot vsi ostali?

Dne 27. januarja 1945 so sovjetske čete osvobodile Auschwitz, enega izmed najgroznejših uničevalnih taborišč. Zaradi simboličnega pomena tega dogodka so 27. januar leta 2005 uradno razglasili za dan spomina na žrtve holokavsta. Ko smo v Kolidžu zedinjenega sveta spraševali dijake o 27. januarju, so samo Evropejci z nekaj izjemami vedeli, o čem govorimo. Mislili smo, da je to zaskrbljujoča informacija, saj je pomanjkljivo poznavanje zgodovine prvi korak v ciklu, ki nas vodi v podobne dogodke, kakor sta bili obe svetovni vojni. Pri tem smo se ob izjavi Slovaka Viktorja nekako premislili: »27. januar je samo dan, obletnica. To je po svoje kakor rojstni dan, enkrat na leto se spomniš, da je minilo še eno leto tvojega življenja, pri tem pa ne živiš samo za rojstni dan. Tako bi morali postopati tudi z ozaveščanjem o zgodovini, redno bi jo morali obujati, ne samo ob obletnicah, poznati in ponotranjiti bi morali grozote holokavsta ter preprečevati, da se te ponovijo.« To opažanje je spremenilo fokus naših vprašanj v anketi, tako da smo raziskovali globino poznavanja grozot druge svetovne vojne, manj pa specifično zavedanje o dnevu spomina kot takem.

Večina dijakov ve za Hitlerja, nacizem in drugo svetovno vojno. Veliko manj vedo o Mussoliniju, točnih letnicah kot mejnikih vojne in o ideologijah, ki so privedle do vojaških spopadov. Vse manj pa vedo o različnih taborih oz. zaveznikih in silah osi ter različnih frontah in koncentracijskih taboriščih. Na splošno imajo Evropejci globlje poznavanje druge svetovne vojne, ostali (izvzete so izjeme) pa poznajo holokavst nekako posplošeno, skoraj površno. »Čeprav ne vem ničesar o 27. januarju, vem, da na Japonskem praznujemo 15. avgust kot spominski dan predaje Japonske ZDA leta 1945,« mi zaupa Japonec Takehiro. S tem me uvede v povezovanje zemljepisne lokacije in poznavanja zgodovine. »Čeprav poznam samo glavne dogodke o holokavstu, menim, da geografska distanca in tudi delna odmaknjenost nekaterih držav (kot je na primer moja, torej Filipini) v spopadu, večkrat privedeta do enostavnega učbeniškega poznavanja tega, kar se je zgodilo. Človek se večkrat ukvarja z zgodovino, da globlje spozna sebe oziroma zgodovino lastne države, družine, naroda itd. Jaz na primer poznam boljše zgodovino Mao Zedonga, ki je umoril ogromno ljudi (mogoče celo več, kot jih je izgubilo

življenje v drugi svetovni vojni), ki pa je Evropejcem manj znana. Vse je relativizirano zaradi zemljepisne lege,« pravi Filipinec Red. Njegov pogled dopolnjuje Aya iz Južne Afrike: »Druga svetovna vojna je nekako zahodni pojem. Seveda je treba vedeti, kaj se je pripetilo, pri tem pa je oznaka "svetovna" nekako zavajajoča. Tudi danes je veliko vojn, samoumevno pomislim na Bližnji vzhod, kjer je veliko držav vpletenih, in mogoče bomo čez nekaj let to poimenovali "svetovna vojna", pri tem pa niso vsi ozaveščeni o tem. Večina ve, da se "nekaj dogaja", redki pa poznajo detajle. Zato menim, da je nepoznavanje vpletenih lahko upravljeno, sicer nič ne izključuje možnosti spoznavanja dejstev preko različnih medijev,« pravi Maria iz Peruja. Jona, zelo angažirana nemška dijakinja, je lepo opredelila stanje v Nemčiji v zvezi z dnevom spomina: »Druga svetovna vojna je globoko ukoreninjena v naši identiteti. Velika večina, če ne vsi, ima sorodnike, ki so bili morilci ali žrtve grozot, ki jih je počela takratna Nemčija. Ozaveščanje je del naše vzgoje.« Povedala je, da nemški šolski sistem (čeprav se delno razlikuje v različnih deželah) posveti eno ali celo dve leti pouka zgodovine študiju druge svetovne vojne. Pri tem že od osnovne šole učitelji omenjajo drugo svetovno vojno, da učenci spoznajo dogodek. Dan spomina praznujejo po vsej državi in velika večina šol izvaja vsakovrstne projekte za ozaveščanje dijakov in družbe o holokavstu. »Čeprav holokavst ni naša krivda, je zagotovo naša odgovornost, da govorimo o njem in da zagotovimo, da se ne bo spet zgodilo,« je zaključila Jona, kar opredeli pomen dneva spomina: odgovornost, da se naša zgodovina ne izbrši in ponovi.

- amadeuspresidente: He he he, tak show je boljši od San Rema!
- albertoangelareal: Kdo me kliče?
- profpieroangela: Kandidiram v imenu Znanosti.
- robert_golob.si: Ma neee, sem lahko jaz?
- vladimirvladimirovičputin: He he, tu ni te težave!
- joe.alabama.biden: Lahko kepico vanilje?
- anthonyblinken: Ma! Ste rekli, da bomo brezpogojno podprli Ukrajino!
- joe.alabama.biden: Ja, ma prej kepico ... čokolade!
- sergiomattarella: Ma zakaj ste me zbudili?? Sm lih gledal tekmo ...
- inflacijaofficial: *obstaja*
- francozi.fr: *obglavijo Macrona*
- republikaitalija: Mogoče je pršu čas, da nrdimo karbonaro.

Ne! Covidno potrdilo ni enako holokavstu!

Petnajst do sedemnajst milijonov. Toliko je bilo žrtev holokavsta, ki smo se jih včeraj spoštljivo spominjali. Da se grozote iz preteklosti ne bodo ponavljale, se jih moramo spominjati. Po drugi strani pa se moramo ostro zoperstaviti revizijam zgodovine in številnim nedostojnim poskusom primerjave koronavirusnih razmer in omejitev, ki so z njimi povezane, s tragično polpreteklo zgodovino. Prav je, da ovržemo trditve o domnevni diskriminaciji necepljenih in ostro obsodimo poskuse primerjave covidnega potrdila z nacistično rasno politiko.

POSLEDICE ZAVESTNE ODLOČITVE NISO DISKRIMINATORNE
Jude, pa tudi Slovane, Rome in istospolno usmerjene sta Mussolinijev in Hitlerjev režim preganjala zaradi prirojnih lastnosti. Ravno v tem se skriva pravi pomen diskriminacije, torej omejevanje pravic posameznika, ki ne odgovarja domnevnim »pravim« psihofizičnim lastnostim. Nasprotniki cepilne

kampanje pa so sprejeli zavestno odločitev in s tem vse posledice, ki jih ta prinaša. Tudi omejevanje nekaterih svoboščin, ki so jih deležni tisti, ki so se iz spoštovanja do lastnega zdravja in zdravja skupnosti cepili. Covidno potrdilo torej ni diskriminatorno.

NASPROTNIKI COVIDNEGA POTRDILA LAHKO IZRAŽAJO NESTRINJANJE Z VELJAVNIMI UKREPI
V nacistični Nemčiji, še prej pa v fašistični Italiji, je režim vsakega, ki se mu je zoperstavil, preganjal, mučil in zaprl, tudi interniral v koncentracijska taborišča. Cenzura je obvladovala tisk, svobodno izražanje mnenja je bilo povsem onemogočeno. Konec vojne je na Zahod prinesel demokracijo in z njo možnost javnega izražanja nesoglasja. Pojavila so se že brezsramna sklicevanja na najtemnejše obdobje naše zgodovine. Utemeljitev sklenimo z besedami poslanca Emanueleja Fianna: »Če bi res doživljali, kar je Jude doletelo med šoo, bi vas strpali v va-

gone, vas na taboriščnem vhodu odtrgali od najdražjih, vas zaplinali, upepelili v krematorijski peči, pepel pa stresli v reko Vislo.«

CEPIVA REŠUJEJO ŽIVLJENJA, DAVIDOVA ZVEZDA JE POMENILA TRPLJENJE IN SMRT
Statistike so jasne: cepiva preprečujejo hujši potek bolezni, smrtnost zaradi koronavirusa je močno upadla. Kaj pa Davidova zvezda, ki so si jo morali Judje našiti na oblačila? Na sramotno primerjavo med covidnim potrdilom in Judstvom, kot so ta znak poimenovali nacistični krvniki, se je julija lani odzval Sami Modiano, nekdanji deportiranec in neutrudna priča grozot nacifašističnega pogroma nad Judi. »Davidova zvezda je pomenila trpljenje, deportacijo, nenazadnje tudi smrt. V taborišču nisem bil Sami, bil sem B7456. Pobrli so mi vse, tudi človeško dostojanstvo.« Nehajmo torej že enkrat sramotno vzporejati neprimerljive stvari, s čimer žalimo spomin na Samija in petnajst milijonov njegovih sotrpinov.